

KRIMINALITET

Britiske husmødre var iskolde arsenik-mordere

Arsenik er perfekt til at rydde ægtemænd og arvinger af vejen med, for giften efterlader ingen spor. Helt uden risiko forvandler britiske husmødre sig til seriemordere.

Jane Hedley betragter bekymret sin venindes elsker, som ligger syg i sengen og vrider sig i smerte. Kalenderen viser fredag den 29. marts 1872, og Joseph Natrass har været sengeliggende i adskillige dage nu.

Janes veninde, Mary Ann Cotton, passer og plejer Joseph døgnet rundt – igen og igen tørrer hun hans svedige pande og bringer ham den ene kop styrkende te efter den anden.

Men intet hjælper på den 34-åriges tilstand.

Officielt bor Joseph til leje hos Mary Ann, der er enke – i virkeligheden er de samlevende, og marts måned har været barsk for parret i den lille kystby Seaham Harbour syd for Newcastle.

Først døde Josephs 10-årige søn fra hans første ægteskab, og for blot en uge siden fulgte Mary Ann sin egen 14 måneder gamle søn til graven – en søn, hun havde fået med sin afdøde ægtemand.

Det er, som om døden klæber til det lille toetagers hus i Seaham Harbour. Selvom folk dør omkring hende, virker Mary Ann overraskende fattet.

Hun fortæller roligt Jane, at hvis Joseph går bort, får hun både hans ur og opsparing, som elskereren netop har testamenteret hende – en beroligende tanke, da Josephs tilstand bliver værre og værre.

Om eftermiddagen må den lokale læge nok en gang tilse patienten. “Er smerterne forsvundet?” spørger doktor Richardson, som får et anstrengt “nej” retur.

“Hvis du kan holde op med at have diarré og kaste op, vil du få det bedre”, forklarer lægen, som antager, at patienten har tyfus. “Det er ikke nogen feberlidelse, jeg har”, fremstammer Joseph.

Doktor Richardson slår patientens bemærkning hen og svarer fornærmet, at hvis Joseph er specialist, behøver lægen ikke at besvære sig med at komme på sygebesøg igen. Men Joseph har ret.

Sandheden om hans lidelser gemmer sig i en lille krukke på øverste hylde i spisekammeret.

Krukken indeholder et hvidt pulver, som hans elskerinde, Mary Ann Cotton, de seneste dage har drysset ned i den varme te, hun giver ham.

Mary Ann Cotton er i færd med at slå Joseph ihjel med arsenik. Og det er ikke første gang, den 38-årige kvinde dræber.

Som mange andre giftmordere ved Mary Ann, at stoffet forårsager en langsom død – hvis morderen nøjes med at give sit offer små mængder arsenik ad gangen. I folkemunde går giften under det sigende navn “arvingernes pulver”.

Ofrene fik en grim død

1800-tallet blev ligefrem døbt "arsenikkens århundrede", fordi rivaler, ægtefæller og uønskede børn blev ryddet af vejen ved hjælp af giften.

Alene i 1840'erne måtte retssale i England og Wales lægge lokaler til 69 sager, hvor briter stod tiltalt for at bruge arsenik til drab eller drabsforsøg – og alt tyder på, at kun en brøkdel af det reelle antal arsenikmord kom for retten.

Arseniks store fordel var nemlig, at symptomerne på en forgiftning med det uskyldigt udseende pulver lignede flere af 1800-tallets dødelige sygdomme som dysenteri, maveforgiftning, tyfus, plettyfus og den mest frygtede af dem: kolera.

Når folk blev ramt af disse epidemiske sygdomme, fossede væske ud af mund og endetarm, inden døden indtraf. Præcis disse symptomer havde Joseph Nattrass i marts 1872.

Under den efterfølgende retssag mod Mary Ann Cotton beskrev veninden og øjenvidnet Jane Hedley hans sidste timer:

"Han klagede over en smerte nederst i tarmen. Jeg så ham have kramper. Det så ud til, at han havde store smerter. Han vred sine tæer og hænder og vendte dem i alle retninger. Han trak sine ben helt ind til sig og kastede sig rundt i sengen, og Mary Ann måtte holde ham med alle sine kræfter".

Jane var også til stede den 1. april 1872, da Joseph "døde i en krampe, som var magen til dem, han havde haft tidligere", som hun beskrev det.

Medicinske tidsskrifter fra 1800-tallet vurderede, at en arsenikforgiftning bragte offeret i "den mest elendige forfatning, noget menneske kan forestille sig", og at arsenikdøden involverede "smerter, som ville blødgøre hjertet på selv den mest brutale fyr".

Nogle ofre beskrev før deres død, at pinslerne i maven og musklerne svarede til at få "stukket et uendeligt antal nåle i kroppen på én gang" eller få "en proptrækker boret gennem marv og ben".

Joseph Nattrass' dødsårsag blev af doktor Richardson angivet som "tyfus", hvad ingen i princippet kunne fortænke lægen i.

Mens et knivdrab gav blod på tøjet og straks afslørede, at offeret var blevet myrdet, var arsenikken det lydløse og usynlige mordvåben, som gjorde, at et drab formentlig aldrig blev opdaget.

At døden på den måde kunne komme snigende, vidste alle. Som Londonavisen The Leader skrev i 1855:

"Hvis dine hænder begynder at snurre, vil du så ikke mistænke det for at være arsenik. Dine venner og bekendte smiler alle til dig, mens måltidet ser ud, som det skal, men hvordan kan du på nogen måde vide, om de har puttet arsenik i karrygryden?"